Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

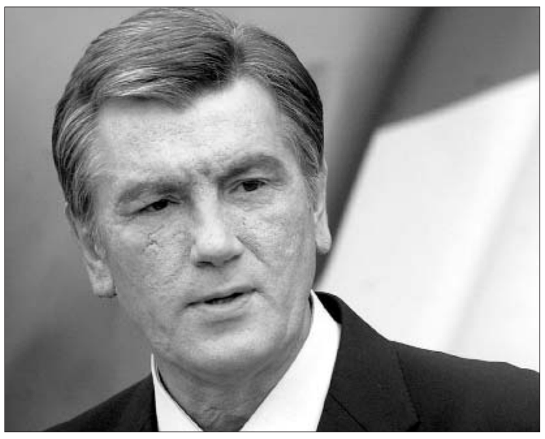
НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 16 червня 2009 року № 23 (291)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НАБЛИЖАЄТЬСЯ МОМЕНТ ІСТИНИ

Гуртуймося довкола українського Президента Віктора Ющенка

Д.СВІТЛИЙ, політолог

Скоро в Україні президентські вибори.

Чому ж українці так дивно користуються Свободою, так довго очікуваною і оплаченою десятками мільйонів жертв національного цвіту – синів і дочок України, які загинули в боротьбі за незалежність та власну українську державність?

Чому, маючи в руках підписану 1994 р. в Москві і ратифіковану всіма країнами-підписантами міжнародну "Конвенцію про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин", у своїй Конституції від 1996 р. надають право на знищення Української держави антиукраїнським силам (їхнім авангардом є москвинська нацменшина) більше, аніж українським патріотам на її розбудову (за Конвенцією національні меншини мають право плекати свої самобутні етнічні, мовні, культурні і релігійні потреби в рамках своїх общин, земляцтв і т.ін.). Поза цими рамками зобов'язані розбудовувати українську національну державу, на території якої по доброті душевній і всепрощенню дозволили жити українці без будь-яких люстрацій і притягнень до відповідальності (принаймні москвинської нацменшини) за систематичне тривале винищення всього українського в Україні за часів московської окупації.

Чому грабіжники національних багатств України (здебільшого неукраїнці, які купують місця депутатів у ВР і місцевих радах у зрадливих і неукраїнських за духом, та й за національністю, лідерів виборчих блоків і партій) нахабно зраджують виборців і розбудовують кланово-олігархічну чужоземну і чужомовну владу, домагаючись усунення державної мови та зміни її "язиком" колишнього окупанта.

Чому єврейські й москвинські пропагандисти в усіх ЗМІ влаштували на нашій землі змагання українського з неукраїнським; мовляв, що переможе – те й краще, те й буде в Україні надалі (!). Національно несвідомі українці не розуміють, на жаль, що таке змагання неприпустиме, бо нас, українців, хочуть добити ті, хто перед тим винищував (мову, душу, звичаї, менталітет, патріотизм, національну пам'ять і свідомість, порядність, гідність і ін.) і смертельно ослабив, зробив суспільство смертельно хворим через "кров і залізо", концтабори, заслання, голодомори, звільняючи для себе Україну від українців. Смисл відродження Української держави якраз і полягає в тому, щоб, покаравши винищувачів українства, провівши їх через покаяння і спокуту, всі ЗМІ наповнити українськими відроджуваними процесами (відродженням мови, душі, звичаїв, менталітету, патріотизму, козацького духу, національної пам'яті, свідомості, гідності).

Чужинські космополітичні шустер-шоу і "квартальні" шабаші недоречні, бо смертельно хворим необхідні реанімаційні процедури, а не продовження зараження вбивчими бацилами.

Закінчення на 3-й стор.

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

ПРОПАЛО ВСЕ! ДЛЯ КОГО?

Чого чекати від політиків, котрі на Конституцію держави дивляться як на діряве рядно, яке вони цуплять щосили, аби нагрітись?

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

"Пропало все, и честь моя, и слава, позором стал земли родной", – так співає князь Ігор в однойменній опері Бородіна.

"Пропало все!..", – це вже зовсім з іншого часового і ситуативного зрізу, але як лягає у контекст!

У цій фразі, котра залишилася за кадром телезвернення Тимошенко до народу – і роздратування, і образа, і гнів. Навіть у кадрах телезвернення, які ми всі бачили, Юлія Володимирівна не змогла приховати цих емоцій.

Справді, до широкої коаліції (або ж "ширки") залишалося ще буквально крокдва. А там все було чітко сплановано наперед: проголошення Віктора Януковича президентом у парламенті, проголошення Юлії Тимошенко прем'єром, пролонгація повноважень чинного парламенту принаймні до 2014 року... І ніякого головного болю з так званими всенародними виборами. Повна, безбережна демократія і стабілізація... Як на цвинтарі. Або майже як у Путіна. Така собі бананова республіка в центрі Європи XXI століття.

Владу і власність у країні поділимо між нашими двома фінансово-політичними силами. Ющенка відправимо на смітник історії. Опозицію купимо, для занадто принципової їздять КАМАЗи. Для журналістів і редакторів, щоб не плутались під ногами, напишемо закон, згідно з яким "за образу честі і гідності" – в'язниця, для недоумкуватих власників видань – ще один закон – про конфіскацію майна. Що там ще? Слухняні "кнопкодави" й без імперативного мандату тиснутимуть на потрібні кнопки – їх і змушувати не треба – рефлекс холуя діє безвідмовно. Для тих колег, хто спробує палиці в колеса стромляти – організуємо полювання...

Чому ж зірвалися такі грандіозні плани?

Що сталося з Януковичем, котрий зіскочив у останній момент?

Пишуть про те, що за два дні перед тим Віктор Федорович мав розмову у Санкт-Петербурзі з російським президентом Медведевим, і що нібито саме та розмова вплинула на його рішення. Хтозна. Однак уже в суботу Янукович нібито розмовляв по телефону з нашим Президентом. Можливо, Віктор Федорович прислухався до поради глави держави; мовляв, для чого тобі непевні союзи і хитке крісло парламентського президента, якщо ти й без того маєш усі шанси бути всенародно обраним?

Може й так. А може й ні.

В історії зі створенням "ширки" вкотре віддзеркалилася суть української політики: об'єднання та роз'єднання навколо ресурсів, а не навколо політичної ідеї. Що об'єднувало Тимошенко і Януковича, крім бажання поділити владу і власність в країні між собою?

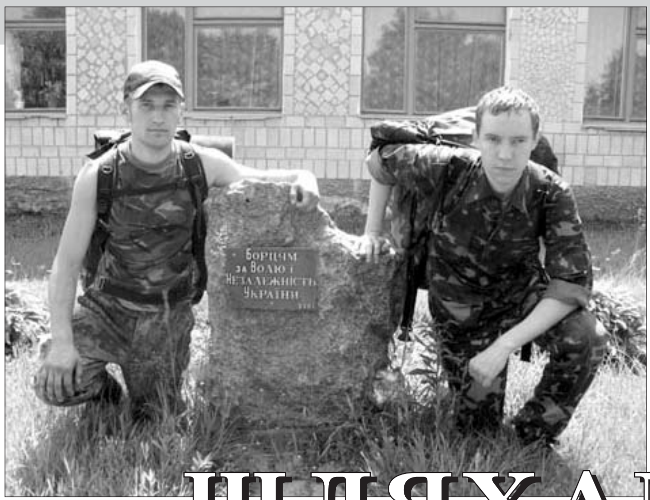
І чи могло бути таке неприродне об'єднання? Дуже важко уявити, як Віктор Федорович і Юлія Володимирівна дружно, плече до плеча і мирно попиваючи каву, вирішують державні інтереси.

Закінчення на 3-й стор.

23
4 820102 210017

КУН У ДІЇ

6 та 7 червня у Ріпкинському районі на Чернігівщині пройшов традиційний щорічний військово-патріотичний вишкіл "Шляхами отамана Галаки – 4". Вишкіл був проведений у районі сіл Грибова Рудня, Ловинь, та Пилипча – селі, в якому народився та був похований славний отаман Сіверської землі Іван Васильчиков (Галака).

ШЛЯХАМИ ОТАМАНА ГАЛАКИ

Члени Конгресу Українських Націоналістів за дві доби подолали близько 30-ти кілометрів шляху, де в буремні 20-ті діяли загони українських партизанів, де розгорталися криваві, але героїчні події опору українських селян проти московсько-більшовицьких загарбників.

Під час маршруту, за "легендою", проти загону націоналістів діяла "диверсійна група умовного супротивника" "МСК", яка розставляла на шляху "міни", "розтяжки", "міні-пастки", робила засідки.

Мета загону націоналістів – безпечно провести "VIP-персону" від пункту З. до пункту П., з чим загін успішно впорався, виявив та знешкодив усі "міни". При цьому хлопці навчилися орієнтуванню на місцевості, користуватись мапою та компасом.

Учасники походу зустрічалися з місцевими жителями, збирали оповідання та спогади, роздавали літературу та листівки. У селі Пилипча Єпископ УПЦ КП Чернігівський та Ніжинський Іларіон та Протоієрей от. Евген провели панахиду за загиблим отаманом та всіма тими, хто загинув у боротьбі за Україну. Піший похід був завершений в смт Ріпки, де до каменя "Борцям за волю України" було покладено квіти.

Українська молодь, беручи участь у подібних заходах, вишколює в собі не тільки фізичний стан та поліпшує свої військово-спортивні знання, а, насамперед, зростає духовно. Торкаючись минулого, молоді українці здобувають патріотичний чин та прагнуть бути схожими на своїх дідів і прадідів, які зі зброєю в руках зламали хребет більшовицьким та німецько-нацистським загарбникам та заклали грунт для побудови Української Соборної Самостійної Держави.

Прес-служба ЧОО КУН

КОНФЕРЕНЦІЯ У ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ

14 червня у Хмельницькому відбулася обласна звітно-виборча конференція Хмельницької ОО КУН. В її організації і проведенні взяв участь заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук, якого було призначено рішенням Головного Проводу від 30 травня 2009 року виконуючим обов'язки голови Хмельницької ОО КУН.

Під час конференції було обрано кандидатів до обласного проводу, кандидатів на голову та заступників голови Хмельницької ОО КУН у складі:

1. Ніна Бенюк – голова Хмельницької ОО КУН (член Конгресу з 1993 року, завідуюча архівом загального відділу апарату Хмельницької обласної державної адміністрації);
2. Микола Янчук – заступник голови ОО КУН (член Конгресу з 1993 року, член Головного Проводу КУН, начальник Хмельницького обласного управління охорони здоров'я, депутат Хмельницької обласної ради);
3. Володимир Хуторянець – заступник голови ОО КУН (член Конгресу з 2002 року, депутат Летичівської районної ради, заступник голови Летичівської РДА);
4. Євгенія Сохацька – член обласного проводу (член Конгресу з 1993 року, депутат Кам'янець-Подільської міської ради, професор кафедри історії української літератури компаративістики Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка);
5. Асафат Дністрян – член обласного проводу (член Конгресу з 1994 року, депутат Ізяславської районної ради, учасник визвольних змагань ОУН-УПА, політв'язень, був засуджений на 25 років каторжних робіт);
6. Тетяна Панчук – член обласного проводу (член Конгресу з 2002 року, голова Хмельницької МО КУН);
7. Микола Борейчук – член обласного проводу (член Конгресу з 1993 року, директор Хмельницького регіонального відділення державної інноваційної фінансово-кредитної установи);
8. Юрій Гуменюк – член обласного проводу (член Конгресу з 2000 року, голова Віньковецької районної організації КУН).

Звітно-виборча конференція прийняла рішення: доручити політраді Хмельницької ОО КУН визначити кандидата на голову секретаріату Хмельницької ОО КУН, докооптувати до обласного проводу.

ШАНУЙМОСЯ!

ДЕ БУТИ ПРАХУ СТЕПАНА БАНДЕРИ?

Ірина МОЛЧАНОВА,
голова Маріупольської філії СУ

Тільки-но в Україні закінчились урочистості з приводу перепоховання Тараса Шевченка. Але є ще багато видатних українців, чий прах досі покоїться за межами Батьківщини. Зокрема, останки Степана Бандери (котрий був нагло застрелений і не встиг залишити заповіту) знаходяться в далекому Мюнхені. Більш того, нині його могилі загрожує повне знищення. Навожу дані зі статті Любові Тиченко (газета "Томін волі" м. Стрий за 20.12.2008), де надрукований матеріал про відвідання пам'ятника С.Бандери Інною Павлів – ученицею "бандерівської" школи № 7, бо тут навчалися колись Степан Бандера, Андрій Шептицький, інші видатні діячі українства.

Могила Степана Бандери у Мюнхені

"Дівчина з великими труднощами знайшла могилу провідника ОУН, бо його зумисне поховано далеко від сектору українців, аби уникнути можливого знищення чи пошкодження з боку тодішніх радянських спецслужб. Під час тривалої розмови з працівниками кладовища з'ясувалась проблема. Згідно із правилами кладовища, необхідно оплачувати збереження могил похованих тут людей. Зокрема тридцятирічний термін коштує 10 тисяч євро. У жовтні 2009 р. минає 50 років з дня поховання Степана Бандери й закінчується термін сплати за могилу на мюнхенському кладовищі "Вальдфрідгоф". Якщо вчасно не буде внесено на рахунок гроші, пам'ятний хрест буде знищений, могилу провідника ОУН ліквідують, земля перейде іншим замовникам".

Під час заходу перепоховання Кобзаря я поділилася цією інформацією з просвітянами, КУНівцями та представниками інших організацій Маріуполя. Патріоти міста були вражені не просто сумною, а ганебною перспективою. Висловлю спільну думку: на наш погляд, уряду України, насамперед членам українських організацій, треба вжити негайних заходів не для сплати нового терміну за могилу видатного українця в Мюнхені, а для перенесення його праху на рідну землю із всіма урочистостями. На наш погляд, це могло би стати такою ж незабутньою подією для України, діаспори й усього світу, як колись перенесення праху Тараса Шевченка. Така подія може стати потужним засобом об'єднання мислячих українців навколо національних святинь, піднесенням національної ідеї, за яку віддав життя Степан Бандера, додатковим доказом незнищенности української нації напередодні виборів Президента.

ЗНАЙТИ І ПОКАРАТИ

В ніч з 8 на 9 червня у місті Хмельницькому вчинено наругу над прапором Конгресу Українських Націоналістів, що майорів біля офісу обласного осередку. Червоно-чорний стяг було пошматовано, а на стінах і вікнах будівлі були зроблені написи образливого змісту.

Голова Хмельницької міської організації Конгресу Тетяна Панчук у письмовій формі звернулася до правоохоронних органів з вимогою знайти та покарати вандалів, котрі вчинили наругу над прапором національно-визвольної боротьби українського народу.

Інформацію про хід розслідування даного злочину буде повідомлено додатково.

ПОДЯКА

Конгрес Українських Націоналістів та газета "Нація і держава" висловлюють щиру подяку шановному пану Федю Юшка з Канади, який склав пожертву для КУН у сумі 500 грн. На вказані кошти здійснено передплату часопису "Нація і держава" на друге півріччя 2009 року для 27 районних та міських бібліотек Львівщини.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Петро МАСЛЯК

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

"СИНДРОМ МОРОЗА"

Політичні ігрища на теренах сучасної політичної шахівниці України, як на мене, доволі влучно можна охрестити "синдромом Мороза". Взагалі, синдром є цілим поєднанням ознак якогось захворювання. Те, що політикум нашої держави є дуже хворим, ні в кого жодних заперечень не викликає. Суперечки точаться хіба що навколо точного діагнозу і методів лікування хворого. Особисто я вважаю, що Україна хвора на імунодефіцит проти корупції і неналежного рівня патріотизму. Фактично, поміркувавши, ви погодитеся, що у нас є все об'єктивне для гармонійного розвитку, але немає адекватних місцю і часу суб'єктивних чинників – волі до перемоги, бажання здолати корупцію і любови до Батьківщини. Саме через це об'єктивні чинники майже зовсім не задіяні. Ми воліємо стверджувати, що у нас ніяких ресурсів немає, бо інакше виникає цілком закономірне запитання: чому жоден з них донині не задіяний. Якщо таке запитання виникне, доведеться щось робити, а цього так не хочеться... Краще плакатися, жаліти самих себе, лаяти когось. І це все замість того, щоб почати інтенсивно працювати. Хіба це не про нас, нинішніх, сказав відомий мислитель Френк Герберт: "давайте не будемо більше волати до справедливости, доки в нас є руки і воля їх застосувати".

Абсолютно чітко в систему сучасної політичної хвороби України вписується нинішня "коаліціада" БЮТ з Партією регіонів. Її можна діагностувати як "синдром Мороза". Саме Мороз

увійшов до попередньої коаліції так званих "комуністів" з партією олігархічного капіталу. За будь-яких умов "соціалісти" і "комуністи", якби вони дійсно такими були, мали б всіляко боротися з "регіоналами". Натомість вони з ними об'єдналися, створивши в світовій історії безпрецедентне явище, яке я називаю "синдромом Мороза". Справа в тому, що в цій трійці (могла бути й двійка чи, скажімо, четвірка) є хвороба тактична і хвороба стратегічна. Комуністи і ПР від цієї коаліції виграли тактично, але втратили стратегічно. Мороз і його партія втратили як тактично, так і стратегічно, фактично партія зійшла нанівець, а пан Мороз перетворився на політичного трупа. Спроби його реанімації вже не допоможуть. Це добре розуміють і в самій соціалістичній партії. Політичних проституток ніхто, ніде і ніколи не любить. Однак, як це вже неодноразово було як у нашій, так і у світовій історії, вона, голубонька, нікого і нічому не вчить. Люди приречені, за деякими винятками, наступати на ті ж граблі.

Причина "синдрому Мороза", на мою думку, полягає у повній відсутності в усіх без винятку парламентських партій і блоків будь-якої ідеології і адекватного часові і простору науково-методичного підґрунтя. Відповідного саме Україні і її місцю, яке наша країна об'єктивно займає на політичній карті Європи. Що це дійсно так, вказує мій власний досвід. Декілька років тому я входив до керівництва найбільшої в Україні київської міської організації партії "Батьківщина". Був там єдиним доктором наук, професором, академіком. Зі здивуванням для себе з'ясував, що партія Юлії Тимошенко не має ні відповідної ідеології, ні навіть науково обґрунтованої програми дій. З наукової точки зору це означало, що партія не має стратегічної перспективи. Щоб якось виправити цю стратегічно катастрофічну ситуацію, я створив науково-ідеологічний комплекс. Зібрав групу молодих науковців різних наукових напрямків, аспірантів і навіть геніальних школярів-старшокласників, переможців конкурсів Малої академії наук і Всеукраїнських олімпіад. Через відомого нардепа пана Семиногу намагався передавати "на гору" в партії всілякі науково-методичні розробки. Результатом стало те, що мене витурили як з керівництва міської організації, так і з партії взагалі.

Групу молодих науковців розігнали. А там були навіть фахівці з унікальної в країні електоральної географії. Вони були готові працювати, і працювали – на громадських засадах.

В інших партіях і блоках не краще. Чому так звана російська мафія в США (реально радянсько-єврейська) перемогла, і то дуже швидко, всі інші, в тому числі і знамениту сицілійську? Причина одна, вони першими додумалися включити до керівництва мафіозних структур університетських професорів. І довели всім, хто здатний до аналізу, що головною силою суспільства є не зброя, фізична сила чи гроші, а розум, інтелект. У стані ж "Батьківщини" головними вважаються гроші.

У новій коаліції роль Мороза буде належати Юлії Тимошенко, а роль Соціалістичної партії – партії "Батьківщина". Бо ж саме вони зігнорували той очевидний науці факт, що всі основні політологічні теорії кінця XX – початку XXI ст. в один голос стверджують, що ідеологією виживання держав у XXI ст. буде націоналізм. Я впевнений, що керівництво парламентських партій навіть не чуло про функціональну, контейнерну, організменну та інші теорії, якими нині живе "все прогресивне людство".

Рівень патріотизму українського суспільства постійно зростає. Цей процес не є лінійним. Він то зупиняється, то іноді навіть відкочується назад, то стрімко рине вперед. Однак загалом напрямок руху – патріотично-націоналістичний. Це пов'язано з об'єктивним процесом вимирання колишніх радянських людей, невпинним зменшенням їхньої питомої ваги. Крім того, відбувається очевидне просторово-територіальне вирівнювання патріотичного поля. Не враховувати ці чинники в своїй політиці можуть лише дуже недалекі люди.

ПРОПАЛО ВСЕ! ДЛЯ КОГО?

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Між іншим, конституційним проектом, укладеним не без участи близького до Тимошенко Віктора Медведчука, передбачалося, що у випадку агресії українське військо не захищатиме країну, а чекатиме, поки Верховна Рада ухвалить рішення, яке перед тим має бути подано президентом за рішенням Ради нацбезпеки.

Можна уявити цю фантасмагорію: танкові колони держави-агресора на високих швидкостях рухаються кількома автомагістралями у бік столиці України, а президент тим часом з ніг збивається, щоб скликати засідання РНБО, та ще й при цьому йому належить переконати усіх без винятку її членів у тому, що країну необхідно захищати. Але й це ще не все: після цього питання буде "виноситись" на розгляд Верховної Ради.

Паралізована армія чекає наказів...

Депутати чубляться у парламенті...

А танки противника вже під стінами Києва...

Звичайно, я свідомо гіперболізую ситуацію.

Однак хтозна, що чекає Україну у теперішньому жорстокому світі з його радикалізацією боротьби за енергоресурси.

І чого чекати від політиків, котрі на Конституцію держави дивляться як на діряве рядно, яке вони цуплять щосили, аби нагрітись?

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

НАБЛИЖАЄТЬСЯ МОМЕНТ ІСТИНИ

Чому, вибравши нарешті першого справді українського Президента В.Ющенка, який, здолавши силою волі смертельну небезпеку після замаху на його життя ворожими силами, розпочав перші системні кроки з відродження української національної пам'яті і гідності, українці одночасно пропускають у ВР і місцеві ради більшість вороже налаштованих проти української національної держави депутатів, а потім клянуть Президента за те, що не зміг за 2–3 роки упокорити це антиукраїнське грабіжницьке збіговисько, та ще й при обрізаних правах Президента, яких (прав) домоглися обрізані і необрізані грабіжники українських національних багатств?

Чому клянуть Президента безглузді українці та українці, у яких жага негайної розправи з ворожими силами в Україні за-

Закінчення. Початок на 1-й стор.

тьмарила виважене бачення реальних надскладних процесів?

Тепер наближається момент істини: маємо чи не маємо українську націю в Україні, яка якщо не розумом, то хоча б національним чуттям уловила, що для неї готують ЗМІ, інкорпоруючи заздалегідь в лідери президентських виборчих перегонів не українського Президента, а слабо письменну, виховану в тюрмах, неукраїнського походження людину, що дотепер має уявлення про відносини України з московською імперією лише на базі московсько-імперських підручників більшовицької доби або жінку зі штучною косою, яка жонглює брехнею саме так, як учить Талмуд.

Так, ми хочемо рішучішого, але українського Президента. Маємо зважити, що В.Ющенко отримав достатній заряд президентського досвіду, і саме він зможе врятувати українську націю і державу, але не сам (такі сподівання – підлі), а з нами, українці, разом. Треба обрати В.Ющенка Президентом, у ВР привести як мінімум 300 депутатів за іменним багатопартійним списком, складеним В.Ющенком спільно з дорадчим комітетом старійшин – борців за українську незалежність і державність; через референдум повернути президентсько-парламентську форму правління.

Не зробимо цього – значить, саме про нинішнє покоління українців писав великий національний пророк "Німії, подлії раби..." Відтак доведеться починати спочатку (через неволю, піт і кров).

Д.СВІТЛИЙ,
політолог

СПАЛАХ ЦЕНЗУРИ?

Шеф-редактор інформаційної програми "Репортер" на Новому каналі Володимир Павлюк написав заяву про звільнення на прохання керівництва через показаний в ефірі телеканалу ролик з Юлією Тимошенко "Пропало все". Павлюка звільнили за демонстрацію неофіційного запису заяви Тимошенко зі словами "Пропало все!" у програмі "Репортер" 8 червня.

Зазвичай доефірні "репетиції" політиків перед камерами ніхто не бачить, бо картинку і звук включають тільки на початку прямого ефіру.

Але цього разу працівники Кабміну допустили технічну помилку. "Доефірну" кухню зі знервованою Тимошенко побачили в апаратних усіх телекомпаній, які приймали "перегон" з відео Прем'єр-міністра.

Конфуз стався за півхвилини перед включенням Тимошенко в прямий ефір – на її суфлері зник текст заяви. Тоді вона й вимовила історичну фразу: "Пропало все!".

Хтось спритний записав це видовище і того ж дня виклав у інтернет. Сюжет миттєво розійшовся мережею.

У понеділок, наступного дня після телезвернення Тимошенко, журналісти продовжили тему зриву "ширки" у своїх сюжетах і публікаціях. Три центральні канали – "1+1", "Новий" та "Інтер" – використали у своїх випусках новин скандальне відео "Пропало все!".

Пізніше з'ясувалося, що така витівка дорого коштувала декому з журналістів.

Якщо на "Інтері" нікого не чіпали, зважаючи на вороже ставлення його власників до Тимошенко, то на двох інших каналах влаштували справжній "розбір польотів". Розпочався пошук винних і тиск на тих, хто з екранів телебачення показав "технічне відео" всій країні.

Можливо, на ситуацію з роликом "Пропало все" наклалося одразу кілька факторів – невдоволення оточення прем'єра, внутрішня боротьба менеджменту з журналістами на каналах, бажання декого з керівництва продемонструвати свою лояльність до Тимошенко...

Але не побачити у цій історії ще одну загрозливу тенденцію для свободи слова було б наївністю.

Президентська кампанія дедалі сильніше спокушає політиків зробити екрани власними рупорами. Тим більше, що доріжка, протоптана у цьому напрямку у 2004 році, ще не встигла зарости.

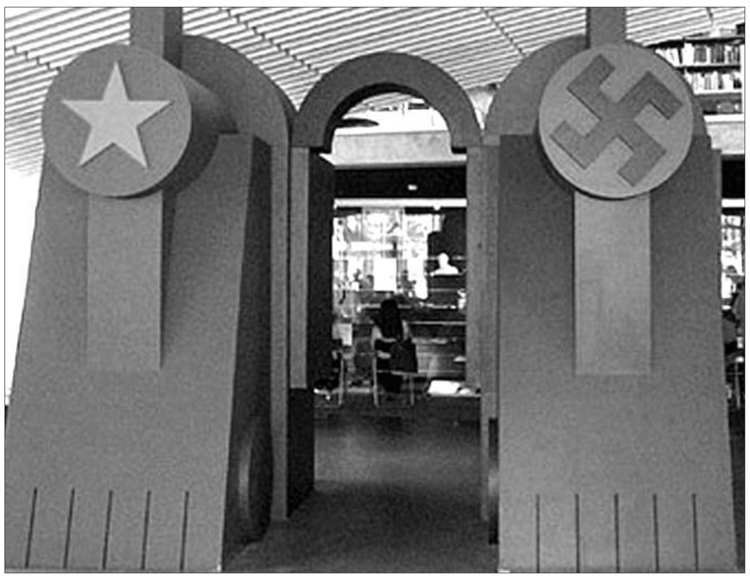
(За матеріалами ЗМІ).

Олександр НОСЕНКО

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

"КИСЛА КАПУСТА" НЕІСНУЮЧОГО МИНУЛОГО

Чому українців годують брехливими байками і графоманськими мелодрамами?

Щоб збудувати нове суспільство, потрібно кардинально визначити не лише майбутні пріоритети, а й визначити – від чого саме потрібно відмовитися. Чехи свого часу відмовилися від німецької мови, щоб збудувати чеську державу, а не створити ще одну судетську Австрію. Поляки сучасності зокрема заборонили підрядянський хіт "Чотири танкісти й собака", вважаючи його не тільки неправдоподібним, а й шкідливим для населення.

А що ж у нас?

У нас Дикунство. З великої літери. Особливо під травневі свята. Ефір неймовірно засмічений радянськими фентезі про "велику вітчизняну", недолугими "розвідками" сучасних "істориків" про події конфлікту нацизму з більшовизмом, слизоточивими згадками "учасників" подій про своє геройство, "роздумами" сучасної неосвіченої молоді та іншими антидержавницькими, ксенофобськими та україноєрськими випадами.

Є така давня приказка – хто платить, той і замовляє. Але ж наскільки треба бути законсервованим у "застої", щоб продовжувати видавати на-гора порожню породу?

У радянський період існувало таке поняття – покласти фільм на полицю, а книжку в шухляду. Так влада боролася з невигідними, або й малохудожніми "витворами" своїх "корифеїв" від мистецтва. Зараз навпаки. Все, що лежало біля сміттєзвалища, тягнеться на люди й продукується мільйонами екземплярів книг та дисків. І сучасна молодь дивиться брехні про масову загибель окупантів із Заходу й переможну ходу окупантів зі Сходу, вважаючи їх визволителями. Їм на допомогу прийшла ціла низка передвоєнних відвертих казок штибу "Кубанських козаків" та післявоєнних провокаційно-брехливих "Председателей". Між радянськими фільмами дуже рідко демонструється нормальний фільм, або й взагалі якісна продукція відсутня.

Якщо людині сто разів сказати, що вона свиня – вона зарохкає. Може, саме цього прагнуть власники каналів? Щоб поглибити почуття меншовартості? Зробити сучасне населення України таким собі "втраченим населенням"? Без батька і матері? Без історії та майбутнього?

На жаль, практично жоден з високих урядовців не захотів уважно поглянути на цю проблему. А проблема не просто існує, вона душить українську державність. Замість того, щоб підтримувати прийнятий у шкільній програмі курс історії України (а що він відповідає дійсності, можу запевнити як фахівець-історик) іншими засобами масової інформації, населення підгодовують "кислою капустою неіснуючого минулого". Злочини тоталітаризму не просто замовчуються, ті злочини піднесені до рангу перемог і єдиноправильного розвитку подій. Максимально підчищена історія брудним потоком ллється з сучасних російських каналів у сучасній російській обробці, українські канали все це лайно запопадливо повторюють та додають від себе поживклі "екшени" радянського періоду.

Поляки розумні люди. Недаремно вони вже давно в НАТО та Євросоюзі. Заборона радянської кіноіндустрії повинна стати реальністю і в нашій країні. Просто знімемо з ефіру, а хто бажає – хай купує DVD та годинами прокручує своє щасливе минуле хоч щодня. А в ефірі телеканалів про війну можна демонструвати фільми, які більш-менш правдиво показують ту війну – "Останній бій майора Пугачова", "Ворог біля воріт" тощо.

Історія – це політика, обернена в минуле. А кіноіндустрія – це погляд на минуле. Радянські фільми пропагують виключно комуністичні ідеологеми та русоцентризм (тобто російський нацизм), в них немає місця для людяності, іншонаціональності, толерантности та навіть людинолюбства як такого. І чого вони вчать? Абсолютно нічого, що потрібно для сучасної української (ба, навіть більше – європейської) людини. Європа давно примирила ворогуючі у Другій Світовій країни. Наші ж реалії інші – наші вертухаї не можуть примиритися з учорашніми ними ж арештованими людьми, і тепер вони вчать нас, як можна побудувати світле майбутнє. А фільми їм в цьому не просто допомагають, вони надихають їх, вказуючи правильну дорогу таваріщам.

Якщо вже вони такі борці за збереження історичного минулого, то чому з того табору не підтримують прожектів відновлення пам'ятників Миколі Другому, Иосифу Першому, Алоїзовичу. Уявляєте, на стіні будинку в сучасному Запоріжжі – "Тут був у 1941 році керівник соціал-націоналістичної Німеччини Адольф Алоїзович Гітлер". Я не уявляю. І не хочу дивитися на табло з написом – тут був перший комуняка. Історичні пам'ятки – це не те, що виліпили "митці" якоїсь епохи, а те, що СТВОРИЛИ. Не може бути історичною пам'яткою твір, який продукувався масово на заводах з виготовлення бюстів вождів. Не може бути історичною спадщиною фільм, який нічого спільного не має з реальною історією. Він так і повинен бути зданий в архів як ПРОПАГАНДА (маю на увазі найгірше трактування цього слова). А на перехідний період під час показу такої "продукції" в ефірі супроводжувати весь час показу написом у кутку – ПРОПАГАНДА.

Доки наш телеефір буде переповнювати продукція сусідньої недружньої держави чи почившого в бозі (але не в головах реваншистів) тоталітарного витвору, доти ми не зможемо називатися посттоталітарним суспільством. Адже саме поняття "пост" значить, що вже минулося й не повториться. Кожна реально мисляча людина повинна не просто припинити перегляд такої продукції, а й заборонити чи максимально обмежити знайомство з нею підростаючого покоління. Якщо ж хочете познайомити дітей зі своїм "улюбленим" фільмом про війну, то сядьте поряд і прокоментуйте картину. Дякувати Богу, сучасна історія не лежить на полиці, а продається в кожній крамниці і викладається в кожній школі. Для прикладу, один мій знайомий – 45 років – прочитав підручник з історії для 10 класу свого сина й лише розвів руками: "Там таке написано!" Так що багатьох батьків під час перегляду давньорадянського фентезі повинні виправляти вже діти.

Гадаю, що не лише я бачу цю проблему. То чи не час її вирішити не лише на особистому, сімейному, а й на державному рівні?

Ігор САЄНКО

ПРАВДА ІСТОРІЇ

НА СЛУЖБІ У ГІТЛЕРА

На боці нацистів воювали два мільйони росіян

Останнім часом росіяни (як в Україні, так і за її межами) наполегливо навчають українців: хто є Героєм України, а хто її зрадником, хто для українців друг, а хто ворог, чию пам'ять українці мають шанувати та які свята їм треба відзначати. Зокрема, росіяни оцінюють діяльність Української Повстанської Армії (УПА) як "зрадницьку". Водночас, вони подають себе, і особливо російське козацтво, за зразок відданості "родному отечеству". Та ці твердження не відповідають дійсності. Адже під час Другої Світової війни на боці гітлерівської Німеччини, у складі різних військових формувань, воювало близько двох мільйонів росіян. Загальновідомою є лише "Руская Освободительная армия" (РОА) генерала Андрія Власова, яка налічувала понад 800 тисяч вояків. У складі Вермахту були також Перша Російська Народна армія під командуванням Бориса Смисловського; Російська Визвольна – Народна армія полковника Броніслава Камінського (від 1944 року – Перша Російська дивізія СС, що брала участь у погромі Варшавського повстання); Російський корпус Сербії, утворений з російських емігрантів; козацькі формування генералів Петра Краснова і Сергія Павлова, що належали до складу військ СС; Добровольчий (15-й) козацький кавалерійський корпус під командуванням Гельмута фон Паннвіца; а також добровольчі допоміжні підрозділи Вермахту – Хільфсвіллігер.

Докладніше зупинимось лише на одному з цих військових формувань – Добровольчому козацькому кавалерійському корпусі під командуванням Гельмута фон Паннвіца. Формування цього корпусу з російських козаків розпочалося у березні 1943 року. Перші підрозділи майбутнього корпусу були перекинуті до Білорусі, де у районі Новогрудка з них було створено Першу козацьку кавалерійську дивізію, якою командував генерал-майор Вермахту Гельмут фон Паннвіц. Ця дивізія брала участь у боротьбі з радянськими партизанами в Білорусі та Російській Федерації. Взимку з 1943 на 1944 рік Перша козацька кавалерійська дивізія діяла на території Югославії проти партизанської армії Йосипа Броз Тіто. Під час придушення партизанського руху опору російські козаки відзначалися надзвичайною жорстокістю. У серпні 1944 року Перша козацька кавалерійська дивізія була підпорядкована рейхс-фюреру СС Генріху Гімлеру. Гельмут фон Паннвіц був підвищений в чині до группенфюрера СС (генерал-лейтенанта військ СС). Після приєднання до цієї дивізії інших козацьких добровольчих підрозділів, вона була реорганізована в Добровольчий (15-й) козацький кавалерійський корпус військ СС, переданий у листопаді 1944 року у підпорядкування Головному штабові СС. До складу корпусу увійшли: два батальйони російських козаків, які доти придушували визвольний рух у Польщі, в районі Кракова; 5-й російський козацький полк, що брав участь у погромі Варшавського повстання; 69-й козацький поліцейський батальйон з Варшави; 360-й російський добровольчий козацький полк під командуванням полковника фон Ретельна, який воював на Західному фронті; російський козацький охоронний батальйон з Ганновера; а також російські військовополонені, які мали козацькі родоводи. Корпусу додатково було передано батарею 105-мм гаубиць, батарею шестиствольних мінометів, 12 танків і самохідних гармат. Восени 1944 року при Добровольчому (15-му) козацькому кавалерійському корпусі СС було створено розвідувально-диверсійну школу "Атаман". Засновниками цієї школи стали генерал-лейтенант козацьких військ Андрій Шкуро та генерал-майор козацьких військ Тимофій Доманов. Школа готувала розвідників-диверсантів, які мали діяти в тилу радянських військ з кінця 1944 року. Добровольчий (15-й) козацький кавалерійський корпус військ СС брав участь у боях з Червоною армією. На цей час у корпусі було близько 40 тисяч козаків. До кінця війни Добровольчий (15-й) козацький кавалерійський корпус військ СС завдавав радянським військам значних втрат у боях, а у травні 1945 року добровільно роззброївся і здався англійським військам в Австрії.

1998 року в Москві, біля храму Всіх Святих, було споруджено пам'ятник, на якому зазначено: "Воинам русского общевоинского союза, русского корпуса, казачьего стана, казакам 15 кавалерийского корпуса, павшим за веру и отечество". Про приналежність цього корпусу до військ СС і про його підпорядкування рейхсфюреру СС Генріху Гімлеру написати чомусь забули.

м.Луганськ

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

МУДРІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА

Сергій ПІДДУБНИЙ,
ст. науковий співробітник Української Академії дизайну, дослідник української історії та мови

Тільки-но розпочинається підготовка до нових виборів, на перше місце в антидержавних силах постає питання української мови. Знову комусь кортить принизити корінний етнос, заявити, що такої мови не було і немає.

А між тим, ще арабський мандрівник Ельвія Челебі (XVI ст.) зазначав, що "українці – стародавній народ, а мова їхня – багатша і всеосяжніша, ніж перська, китайська, монгольська і всілякі інші". Видатний польський поет початку XIX ст. Адам Міцкевич заявляв, що "Україна – столиця ліричної поезії, звідси пісні розходяться на всю Слов'янщину".

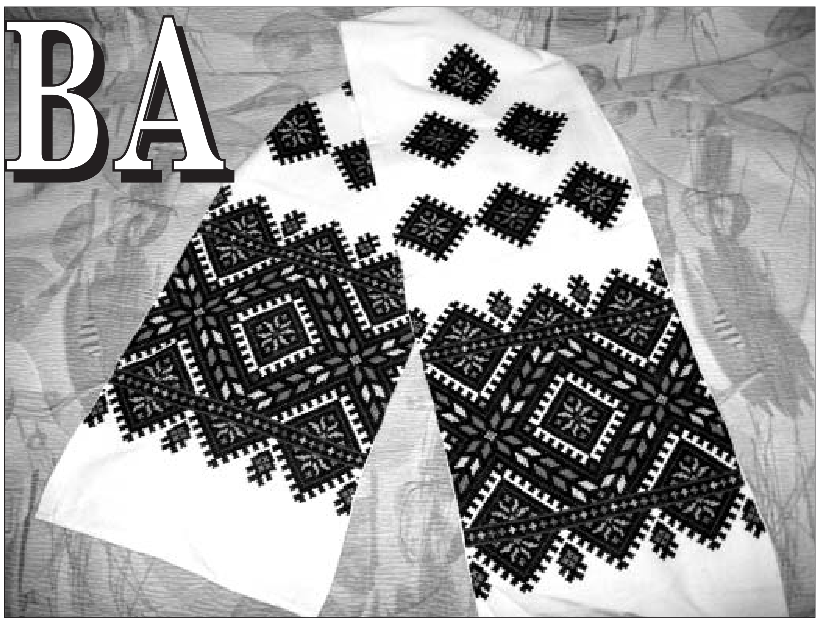
Попри відверту нелюбов росіян до українців, російська "Элементарная география для гимназий" (Петербург, 1902 р.) теж змушена була визнавати, що мова українців "м'якіша і співучіша великоросійської, і живуть вони заможніше та охайніше великоросів". Навіть більшовицький кат В. Антонов-Овсєєнко у своєму шовіністичному запалі не посмів нічого закинути на адресу української мови у 1918-му, коли Червона Армія сунула на Україну: "Против нас, – казав він, – стоит тридцатимиллионный народ, имена которых невозможно выговорить, внешность которых такова, что их надо убивать без всякого милосердия и пощады. Это звери... с ними нельзя обращаться, как с порядочными людьми. У нас кровь лучше, сердце – тверже, нервы – крепче... Мы должны выжать все возможное из Украины, чтобы усилить военный потенциал России".

1929 року київський інтелектуал, російський письменник Михайло Булгаков у своїй "Білій гвардії" словами одного з персонажів називає українську мову "гнусным языком, которого на свете не существует". Секретар Донецької міськради (не називаю його прізвища, бо, очевидно, воно не є його рідним) та його однодумець, завідувач кафедри теорії літератури і художньої культури Донецького національного університету О. Корабльов, які годуються з українського бюджету, у наші дні теж лепечуть щось на зразок цього, а більшість українських політиків та "культурних" діячів говорять українською лише перед телекамерою, а між собою і зі своїми дітьми спілкуються "общєпринятой"...

Що ж сталося за такий короткий період, чому українська мова стала раптом "гнусной" і чи справді російська – "богоугодная", як стверджують деякі московські попи? Чому, врешті-решт, дехто соромиться своєї рідної мови і в компанії з російськомовним підлаштовується до нього у своїй рідній державі і навіть хаті?

На жаль, ми зовсім погано знаємо свою мову. Українські вчені-філологи переспівують в тій чи іншій інтерпретації тлумачення німецьких, грецьких, російських вчених і особливо не обтяжують себе прагненням дослідити первісне значення українського слова та його походження.

Спочатку необхідно знайти і чітко визначити корені (архетипи) слів, а потім показати, як на їхній основі створювалися нові мови. І тоді всі побачили б, що головну роль у творенні нових мов відігравали творці нових релігій та імперій. Саме за допомогою слова вони намагалися виокремитися і вивищитися над простим людом чи над підкореними племенами. Нувориші всіляко принижували та винищували первісну мову і насаджували своє творіння. Способи дуже прості: змінив чи додав літеру, наприклад, *як* на *как*, *сині* на *сініє*, переставив наголоси – і вже маєш нову мову. І ніхто не замислюється над тим, що це безграмотно та вульгарно. Хоч як прикрашай її домішками з інших мов, а воно незугарно випирає то в одному, то іншому місці. Наприклад, російське: "*бес-человечный*", "*бес-совестный*", "*бес-честный*", "*бес-сознательный*", однозначно вилюднює і робить чесним чорта, чого в українській мові і близько немає. Ось тобі і "богоугодный язык".

У нас *брак – фальшивка*, в Росії – *шлюб*. Почитайте історію – виявляється, в сусідів до подружньої спілки чоловіка і жінки здебільшого так і ставилися, як до фальшивої, а не як в Україні – *ша*нобливо-*любо*вної.

Якщо наша жінка жила в *світлиці* (бо вона чисто вибілена та світла) і була там господинею, тобто вважалася за берегиню, то в Росії – жила в *тєрємє* (тюрмі) і, звісно, вже не могла в ньому почуватися господинею-берегинею.

Українська мова, українська нація, мабуть, єдина, яка має таке поняття, як РОДИНА. Тобто, не просто сім'я – батько, мати і діти (в росіян – сємья, англійців – фемелі, німців – фамілiє), а в значно ширшому розумінні: родичі по батькові, по матері, племінники, внуки. Дехто в Росії досі стверджує, що українського народу ніколи не було і бути не може. Але чомусь ми маємо власне *прізвище*, тобто, *пр*едками *зв*ані (або призвані з вище), а росіяни натомість носять *фамілію*, запозичивши це слово у німців. Отож, питається, якщо української мови не існує і не існувало, звідки тоді в росіян взялося, наприклад, таке: *очевидно* – *оч*ам *видно*, *иностранный* – *ін*ша *сторона*, *интернациональный* – *ін*ші *тери*торії та *нації*, *щедрий* – той, хто *ще дар*ує, *щиколотки* – *що коло литки*? Або звідки у них Ковальови, Кожухови, Путіни, Пузакови, Алейнікови, Суворови, Пугачови, адже слова коваль, кожух, путо, пузо, олія, суворий, пугач зовсім не з російського словника?

Упосліджена і принижена українська мова, яку викидали на задвірки інститутів, шкіл, газет та книг, виявляється набагато досконалішою, ніж охвалена російська. Бо це природна мова, вона шліфувалася не два і не три століття, а щонайменше кілька тисячоліть. І шліфувалася народом, а це наймудріший граматик. Унормованість української мови просто геніальна. Наприклад, білизну спочатку треба *пРА*ти і робить це *пРА*чка, а тоді білизна *пРА*сується – один і той же корінь, тобто, самі слова вказують на процес досягнення чистоти і сонячності (Ра – бог Сонця). Росіяни ж білизну *стірают* (стирають, труть), але робить це прачка, а не *стіралка*, а тоді вже *утюжат* – усі різнокореневі слова. Або: наш *дзвін дзвонить*, а російський *колокол* (в основі якого, до речі, українські складові коло і кіл) не колоколіт, а все-таки *звоніт*. Хіба така мішанина може бути показником культури, величі і багатства мови?

Досконала мова не та, яку насильно нав'язали шостій частині світу, а яка відзначається простотою і дохідливістю, має власні основи і логічно відповідає їм. Ще кілька яскравих прикладів. *Скроня* – це те, за *чим* приховується (скривається) найбільше багатство людини – розум, мозок. *Скриня* (зверніть увагу, міняється лише одна літера) – це те, де зберігаються (прикриваються) домашні скарби або крам людини. В російській мові скроня – "вісок", тобто, те, що висить у порожнечі (у нас висок це їхній отвєс). А зовсім далеке від нього *сундук* (скриня) – ящик, куди щось сунуть. Або порівняйте наше *жито – життя* і їхнє *рожь – рижая*. Отож, не перестаєш дивуватися, як українець може відмовлятися від своєї глибоко філософської мови і послуговуватися таким примітивом та убозтвом? Кожний архетип українського слова має відповідну силу і значення. В ньому віковічна мудрість нашого роду. Імена наших древніх Богів-Праотців *Ра* (Бога Сонця), *Сва*рга (Бога неба, Творця) і В*оло*са (Бога господарювання і того, що дітей несе за Влескнигою) бачимо в словах *ра*дість, п*ра*вда, *ро*зум, *ро*дина, *світ*ло, *свя*то, *свят*ість, *во*ля, г*оло*ва, ч*ол*о, з*оло*то. І разом з тим у словах *ка*ра, *ка*йдани, *ка*рти, *ка*т наші предки зафіксували злого духа чорних людей на ім'я Ка...

Неспроста Тарас Шевченко називав українську мову "Господа слово", бо ця мова творилася за законами творення світу – природно і гармонійно, кожне її слово – то Божий дар.

Це геніально осмислена, справедлива і правдива мова. Це справді відображення суті Всевишнього, мова душі і серця всього Людства. Така мова не потребує якихось додаткових прикрас, запозичень ззовні і навіть тлумачень. Міністерству охорони здоров'я, наприклад, навіть не треба писати попередження на пачці цигарок про те, що куріння шкодить здоров'ю, а варто лише розшифрувати слово: *цигарка* (сигарета, сигара) – *це (се)* те, що *гар* (нагар) дає вашим легеням. Тим часом російська *папіроса* – говорить про те, що це всього на всього *папірус* або *папіна* (татова) *роса*. Між іншим, англійці також у назві цього "продукту" використовують наше попереджувальне cigarette, і курити у них теж наше – smoke, тобто смоктати...

Прихильникам "общєдоступного" видається, що наша мова значно бідніша за їхню. Це просто абсурдне твердження. Але тут я надам слово вже цитованому поету, мовознавцю і літературознавцю Володимиру Гараніну (книга "Не бійтесь заглядати у словник"): "щоб збагнути лексичне багатство української мови ніяких спеціальних досліджень проводити не треба. Просто необхідно взяти якесь реєстрове слово, його похідні і порівняти з іншою мовою. Зробимо це порівняння з російською мовою, оскільки саме московити, звиваючись у паталогічних шовіністичних корчах, намагаються обпаскудити наше слово і скрізь, де тільки можна, верещать "о превосходстве" їхньої мови порівняно з нашою, "багатстве" "великого и могучего" и о "бедности" "украинского языка". Тож давайте з цього "языка" й почнемо". Дослідник наводить до семи десятків похідних від слова "мова", наприклад, "розмова, мовчки, промова, замовляти, скоромовка, змова, умова, мовник" тоді як від "языка" лише два – "языковый" та "языковед". "А такі слова, як молчком, молчать, обмолвка, смолчать, замолчать, молчание, молчаливый, – зауважує В.Гаранін, – однокорінні зі словом "мова", а це значить, що вони запозичені з української. Разом з тим, від слова "язык" в українській мові нема жодного похідного! Таке багатюще гніздо похідних слів засвідчує, що реєстрове слово (лексема) дуже давнє".

...Українська мова надзвичайно мудра і багата. Її архетипи дають відповіді на запитання: як було колись і що треба робити, аби було гідне зараз. І, отже, саме за такою мовою майбутнє. Шануймо і оберігаймо кожне своє Слово – Воно не просто засіб для спілкування, Воно наш Оберіг!

С-ще Голованівськ,
Кіровоградська обл.

З ЛІТОПИСУ БОРОТЬБИ

Доля не дарувала йому легких шляхів. Та він зумів подолати хресну дорогу українського воїна. Політичний в'язень брежнєвських часів Ярослав Андрійович Перчишин народився 1932 року в селі Вищі Луб'янки, що у славній своїми повстанськими традиціями Тернопільській області. Живе там і нині, хоча довелося побувати за колючими дротами в Мордовії та на Уралі. Він один з тих, хто знає про боротьбу ОУН та УПА не з підручників та чиїхось розповідей – особисто побував у вирі тих подій. І має чисту совість, бо гідно відстоював волю України. А це той олтар, на який поклали голови чимало козаків, інтелігентів, простих селян, котрі, століттями перебуваючи під гнітом кількох імперій та прицілом різношерстих окупантів, мріяли здобути соборну Українську державу. Де-юре вона є, та боротьба триває. Нові часи підкидають нові виклики. І молодим поколінням українців просто необхідно пошанувати за життя кожного воїна УПА та пізнати правду про армію, завзяттю якої заздрив навіть француз де Голль. Сьогодні "Нація і держава" надає слово Ярославу ПЕРЧИШИНУ.

Ярослав ПЕРЧИШИН:
"УПА ВОЮВАЛА ПРОТИ ВСІХ ОКУПАНТІВ НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ"

– Пане Ярославе, Ви стояли біли витоків створення Конгресу Українських Націоналістів на Тернопіллі. Будь ласка, розкажіть про ці події докладніше.

– Членом Конгресу Українських Націоналістів я став 13 вересня 1994 року. А ще раніше – 1992 року – приїздила світлої пам'яти Слава Стецько, щоби вшанувати освячення барельєфу свого чоловіка Ярослава Стецька у Тернополі. Ми познайомилися у приміщенні на бульварі Тараса Шевченка, де на той час містився офіс Української Християнської демократичної партії під головуванням Михайла Гутора, до якої я належав. Ми дали прихисток пані Славі та активно відгукнулися на її ідею щодо створення підрозділу КУН на Тернопільщині. Утворили громадську організацію, яка згодом переросла у Тернопільський підрозділ КУН.

Хотілося б кілька слів сказати про Славу Стецько. То була порядна людина, керівник високого рівня. Створила потужну партію. Однак були і є заслані козачки, які намагаються ослабити, дискредитувати чи й зруйнувати Конгрес.

Мені хотілося б бачити КУН сильною організацією, котра втілила би в життя всю програму побудови міцної Української держави. Ми боролися за те, щоби Україна була самостійною соборною державою, і я був учасником тих подій. Тому мені дуже скорботно, що при владі в країні зараз неукраїнці. Вони не мають того українського світогляду, котрий повинен сповідувати кожен українець. Ці люди приходять до влади тільки для того, щоб забезпечити свій особистий добробут...

У селі Вищі Луб'янки збереглася криївка, де в 1949 році загинули шестеро повстанців. Я зорганізував людей, і ми поставили там пам'ятний знак – хрест – та меморіальну дошку з іменами всіх загиблих. На освячення того пам'ятного знаку зійшлося все село. Священик відправив панахиду за душами убієнних. А відбувалося це під час виборів 1999 року. І приїхала до нас делегація зі Львова на чолі з Юрієм Шухевичем – сином головнокомандувача УПА. Ми не один пуд солі з'їли разом, тож я сказав відверто: "Тут пропаганди щодо виборів бути не може, тут пролилася кров, і можна говорити тільки про події повстанських часів, але не про вибори". І він мене послухав. Але були інші, котрі ходили між людей та агітували за одного з кандидатів із вельми сумнівною репутацією.

Сотня "Ударник-4" в рейді на Захід. Гора Баранарка, масив Крівань. Серпень 1947 року.

Я є організатором Народного хору Братства ОУН-УПА. Він діє з 1995 року. Освятивши пам'ятник першому командиру УПА Климу Савуру в Збаражі, ми й організували хор братства ОУН-УПА імени Клима Савура. Наші пісні на касетах і дисках розійшлися Україною і навіть опинилися в Москві. То повстанські пісні, з якими їздимо по всій Україні, куди нас запрошують. Щороку на третій день Великодня їдемо в Гурби, де відзначаємо день найбільшої битви між українськими повстанцями та військами НКВС. Учасники хору всі вже поважного віку, однак продовжуємо прославляти українську національну ідею та втілювати її в життя.

Якось на освяченні пам'ятника Климу Савуру в Рівному у мене попросило інтерв'ю варшавське телебачення. Розпитували, як живу. Відповів, що живу добре, маю власну землю, свободу, свою державу і не маю жодного окупанта. У 1939 р. нам зробили трикутник смерти: з одного боку наступали більшовики, з іншого німці, а з третього – поляки.

Уявіть собі, що є село Павлівка, де одна жіночка, полька, ще жива, дала інтерв'ю до польських газет і радіо, що після того, як там сталася різанина, вона пішла до української багатодітної сім'ї, де дуже добре до неї ставилися, а потім з'явилася польська партизанка і застрелила її господиню та її поранила. На війні як на війні. До речі, я наголосив, що поляків на українську землю під час Світової війни ніхто не запрошував, то є наша земля, і ми їх на польській землі не стріляли. Коли вони приїжджають в гості до України, ми радо їх вітаємо, поважаємо, і ви ніколи не побачите з нашого боку ворожости проти поляків, хоч вони були в числі наших окупантів і не раз з москалями ділили Україну. А тепер поляки – наші добрі сусіди.

– Скільки років Вам довелося відсидіти у застінках?

– Мене посадили в 1964 році. Звинуватили у приналежности до ОУН та антирадянській агітації. Відбув 10 років од дзвінка до дзвінка у двох мордовських таборах – одинадцятому і дев'ятнадцятому, а потім ще на Уралі. Тоді фактично почався розвал СРСР. Зачин пішов від в'язнів ГУТАБу. Пригадую, як політв'язні Симчич з Давиденком прийшли до мене і кажуть: "Слухай, от ви стріляли в більшовиків-комуністів, але не перестріляли, а зміцнили їх. А знаєш, що треба зробити, аби їх перемогти? Демократизувати! Жодна імперія при демократії не встоїть". Так і сталося...

1974 року дозволили мені повернутися до України та дали ще рік домашнього арешту. Працював лісорубом. Якось жити треба було. Виховав двоє дітей – доньку Ольгу та сина Романа. Маю трьох онуків.

– Вдалося передати нащадкам високу жертовність і любов до України?

– Життя склалося так, що донька овдовіла, має двох діток та живе за кордоном. А син – член Конгресу Українських Націоналістів – і цим все сказано. Я очолюю зараз Братство ОУН-УПА. Завдяки ухвалі обласної влади маю посвідчення Учасника боротьби ОУН-УПА, дійсне на території Тернопілля, яке дає право на пільги, передбачені статтею 12 Закону України "Про статус ветеранів війни та гарантії їх соціального захисту".

– Приємно, що принаймні на Тернопільщині воїни Української Повстанської Армії належно пошановані…

– Пригадую 1990 рік, коли до Царського палацу у Санкт-Петербурзі з'їхалися політв'язні з колишнього СРСР. Я і мій побратим Крайник представляли Західну Україну. Мені надали слово. Звертаючись до загалу, я сказав: "Шановні росіяни! Ви добре розумієте, що вас ненавидять ті народи, котрих ви окупували. Тож зробіть так, щоб вони вас позбулися. І тоді ви будете шановані так, як усі цивілізовані люди... А ще скажіть мені, якщо ветеран війни з Мюнхена посилає посилку до Москви ветерану війни москвичу, то хто виграв Другу Світову війну? Ви чи німці? Переможцю – переможений, і той бере подачку. Я би не взяв". Після цих слів розпочалися бурхливі дебати, адже серед росіян були й ті, хто розумів, що я сказав гірку правду. Того разу політв'язні, і ми в тім числі, ходили з пікетом під стіни КДБ. Той з'їзд організував голова Всесоюзної організації "Меморіал" Йоффе, якого близько двох років тому застрелили у Москві. Як бачимо, боротьба триває.

– З висоти життєвого досвіду що Ви хотіли б побажати на найближчі часи для блага України?

– Щоб на другу каденцію обрали Президентом Віктора Ющенка. Бо серед чинних політиків кращого державного мужа я нині не бачу.

Українці повинні вчитися поважати один одного, єднатися довкола провідника, плекати свою державу.

– Сердечно дякую за розмову.

Розмову вела
Ольга ЮСЕНКО

ПАМ'ЯТАЙ!

ТВОЇ ДІЛА НЕЗАБУТНІ

Зима 1951–1952 років була важкою для повстанців. Провідник Михайло Дяченко зі своїми побратимами перебував у лісах Богородчанщини. Дзвиняцький ліс був щільно оточений чекістами. Підпільники деякий час відстрілювалися, а коли день 23 лютого спливав, у криївці пролунали постріли.

...Через 57 років після трагічної події у дзвиняцьких лісах члени МР ІФМО КУН вирушили до криївки Михайла Дяченка (псевдо "Гомін", "Марко Боєслав") та ще шести його побратимів, в тому числі Марії Свідрук (псевдо "Марійка", "Черемшина"), яка була друкаркою референта пропаганди крайового проводу ОУН "Карпати".

Підійшовши до місця загибелі "Гомона", молоді кунівці спустилися в криївку. Опісля присутні помолилися за упокій душ загиблих та вшанували їхню пам'ять хвилиною мовчання.

Про Михайла Дяченка та його життя у підпіллі молоді розповів член МР КУН, працівник музею Визвольних Змагань Ярослав Коретчук. Марко Боєслав ще за життя написав чимало віршів, п'єс та пісень, які були видані окремими збірками. Саме там, у криївці, народилася відома українська пісня "Рости, рости, черемшино".

"Марко Боєслав"

Молоді кунівці висловили надію, що скоро ми матимемо омріяну повстанцями квітучу Україну, і запевнили, що наша молодь буде працювати на її благо кожного дня. Наші вороги нікуди не зникли, більше того, тепер їм допомагають перевертні, які, прикриваючись проукраїнськими гаслами, роблять свою чорну справу. Тільки об'єднання націоналістів і згуртована робота допоможуть нам у боротьбі з ними", – зазначила голова МР ІФМО КУН Ольга Баранецька.

Прес-служба ІФМО КУН

РІК ГОГОЛЯ

МИКОЛА ГОГОЛЬ. "РОЗДУМИ МАЗЕПИ"

Гоголь часто говорив Максимовичу про свою мрію купити хату із садочком "где-нибудь на горе, чтобы оттуда был виден и кусочек Днепра" – мрія багатьох українських творчих діячів аж до О.Довженка та К.Білокур. А коли Максимовича було призначено першим ректором Київського університету, Гоголь у листі до друга сонячними, теплими фарбами, як і в своїх художніх творах про Україну, змальовує Київ: "Ты теперь в таком спокойном, уютном и святом месте, что труд и размышление к тебе притекут сами".

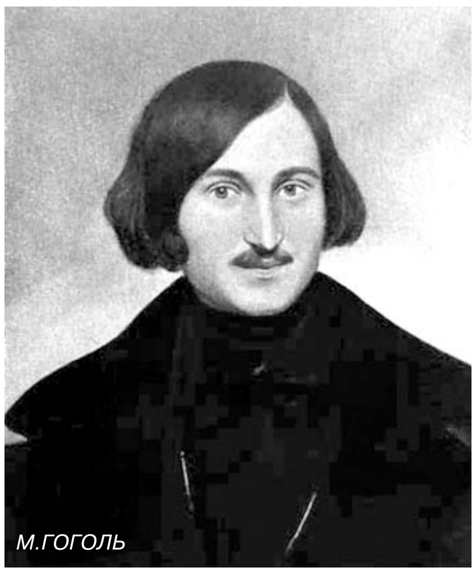
Головною, але невидимою причиною, яка змушувала Гоголя і Максимовича, а пізніше Є.Гребінку, Т.Шевченка, С.Руданського, В.Вернадського та інших українців повертатися до рідних країв, був стан їхнього здоров'я. Рідна, цілюща, сонячна природа, її дари, повітря, вода складають біологічну основу патріотизму. Тарас Шевченко, мріючи перед смертю про зустріч з Україною, зауважив, що її повітря відновить його здоров'я: "От якби додому, там би я, може, одужав".

Проживаючи в 30-х роках у Петербурзі, Гоголь, як і Шевченко, надзвичайно тужив за Україною, за Дніпром, за рідним краєм. Він часто скаржився в листах на те, що невлаштоване життя і клімат, природа столиці Росії наганяли на нього невимовну тугу за сонячною Україною: "Душа надто тужить за Україною", "Наша єдина бідна Україна", "Тепер я взявся за історію нашої єдиної, бідної України" тощо. Такий же настрій був у Гоголя і за кордоном: італійська природа і побут, навіть діри в тинах нагадували йому рідну Батьківщину.

Микола Гоголь, як останній в родоводі Гоголів, не зрікся прадідівських традицій, а лише під впливом обставин, національного гніту й приниження часто, як артистична натура, приховував свої погляди, пристосовуючись до найвищих авторитетів. "Никак бы не дал преимущества ни малороссиянину перед русским, ни русскому перед малороссиянином, – зазначав він 24.XII.1844 у листі до фрейліни О.Смирнової. – Обе природы слишком щедро одарены Богом, и, как нарочно, каждая из них порознь заключает в себе то, чего нет в другой". Пояснено дипломатично з національною гідністю. Українсько-російські відносини за умов жорстокої колоніально-шовіністичної політики царату після скасування Гетьманської автономії і знищення Запорозької Січі Гоголь і далі розглядав у традиційному козацькому розумінні – "як вільний з вільним, як рівний з рівним".

Продовження. Початок у №22.

Учасник вечорів слов'янського гуртка М.В.Берг свідчив, що М.Гоголь "изменял обыкновенным своим порядком, если в числе приглашенных вместе с ним оказывался один малороссиянин, член того же славяно-фильского кружка (О.Бодянський. – **Я.Д.**). Каким-то таинственным магнитом тянуло их тотчас друг к другу; они усаживались в угол и говорили между собой целый вечер горячо и одушевленно, как Гоголь (при мне, по крайней мере) ни разу не говорил с кем-нибудь из великороссов". Це ж твердить і син Михайла Щепкіна

М.ГОГОЛЬ

Петро (1821–1877 рр.). Зокрема він пише, що Гоголь "был в обществе молчалив и не общителен до странности и оживлялся, только столкнувшись нечаянно с кем-нибудь из малороссов". За спогадами Михайла Лентовського, який навчався у великого актора-українця Михайла Щепкіна, останній змушував своїх учнів вивчати цілі розділи "Вія" і "Тараса Бульби", "Кобзаря" напам'ять, бо і сам так учив свої ролі. М.Лентовський згадує: "М.С.Щепкін, бувало, заклавши руки за спину, годинами простоював перед портретами Гоголя і Шевченка, і наче розмовляв з ними, ділився думками, тихо ворушив губами".

Свою історію Гоголь писав, керуючись патріотичними почуттями українця: "Заради всього нашого, заради нашої України, заради батьківських могил". У своїх творах для означення України він вживає терміни Україна, Русь, Малоросія, Малая Росія, Гетьманщина, руський, русинський, український, запорізький, козацький, козацька нація, наша, наш. До речі, вся література спотворено передає термін "руський" з двома "сс" – русский" (книжна українська форма, привласнена російською мовою. – **Я.Д.**), а тим часом Гоголь, як і Шевченко, пише його з одним "с" – для позначення "український". З цього приводу, наприклад, у "Страшній помсті" читаємо: "Ще до Карпатських гір почуєш руську вимову, і за горами ще де-не-де прозвучить, начебто, рідне слово, а там уже й віра не та, і мова не та".

Упродовж тисячоліття нашу національну літературу і культуру творили не тільки українською мовою, а й старослов'янською, грецькою, латинською, польською, німецькою, французькою і особливо російською, а тепер пишуть ще й англійською, іспанською та ін. Це саме явище, зумовлене історичними обставинами, спостерігаємо і в багатьох культурах різних народів світу й сьогодні.

Так, Іван Франко значну частину своєї творчої спадщини залишив польською, німецькою, російською та іншими мовами. За нашої бездержавності і національного гніту чимало наддніпрянських письменників також були двомовними, включаючи й Тараса Шевченка, або майже повністю користувалися українським варіантом російської мови, як, скажімо, Микола Гоголь. До якої ж культури віднести їхню творчість? До однієї чи двох? З цього приводу дуже цікавий погляд знаходимо у самого Гоголя, який у статті "Кілька слів про Пушкіна" пише: "Поет навіть може бути і тоді національний, коли описує зовсім чужий світ, але дивиться на нього очима своєї національної стихії, очима всього народу, коли почуває і говорить так, що співвітчизникам його здається, ніби це почувають і говорять вони самі". У своїх українських повістях Гоголь дивився на історію, боротьбу і життя "козацької нації" очима українця-пасічника Рудого Панька, тобто рідного народу. Також по-українському сприймав він життя Російської імперії, зображене в "Мертвих душах" та інших творах, написаних на російському матеріалі, за що, як відомо, йому дорікали його сучасники-росіяни.

На жаль, ми й досі не маємо повного видання творів Гоголя українською мовою. Найповніше видання – тритомник вибраних творів – вийшло ще 1952 р. Тому українські читачі і дослідники, зокрема на периферії, не мають можливості ознайомитися з важливими і цікавими працями письменника з історії України, мати повне уявлення про його внесок у рідну історіографію. Маловідомою, наприклад, є важлива і цінна програмна стаття Гоголя-мазепинця "Размышления Мазепы" (1834–1835), яку представляємо читачам.

"РАЗМЫШЛЕНИЯ МАЗЕПЫ"

*"Такая власть, такая гигантская сила и могущество навеяли уныние на самобытное государство (Українську Гетьманську Державу. – **Я.Д.**), бывшее только под покровительством России. Народ, собственно принадлежавший Петру, издавна униженный рабством и деспотизмом, покорялся, хотя и с ропотом. Он имел не только необходимость, но даже и нужду, как после увидим, покориться. Их необыкновенный повелитель стремился к тому, чтобы возвысить его, хотя лекарства его были слишком сильные.*

Но чего можно было ожидать народу, так отличному от русских, дышавшему вольностью и лихим козачеством, хотевшему пожить своею жизнью? Ему угрожали утрата национальности, большее или меньшее уравнение прав с собственным народом русского самодержца. А не сделавши этого, Петр никак не действовал бы на них. Все это занимало "преступного" гетмана. Отложиться? Провозгласить свою независимость? Противопоставить грозной силе деспотизма силу единодушия, возложить мужественный отпор на самих себя? Но гетман был уже престарелый и отвергнул мысли, которые бы дерзко схватила выполнить буйная молодость. Самодержец был слишком могуч.

Да и неизвестно, вооружилась ли би против него вся нация и притом нация свободная, которая не всегда была в спокойствии, тогда как самодержец всегда мог действовать, не давая никому отчета. Он видел, что без посторонних сил, без помощи которого-нибудь из европейских государей невозможно выполнить этого намерения.

Но к кому обратиться с этим? Крымский хан был слишком слаб и уже презираемый запорожцами. Да и вспомоществование его могло быть только временное. Деньги могли его подкупить на всякую сторону. Тогда как здесь именно нужна была дружба такого государства, которое всегда бы могло стать посредником и заступником. Кому бы можно это сделать, как не Польше, соседке единоплеменнице? Но царство Баториево было на краю пропасти, и эту пропасть изрыло само себе. Безрассудные магнаты позабыли, что они члены одного государства, сильного только единодушием, и были избалованные деспоты в отношении к народу и непокорные демократы к государю. И потому Польша действовать решительно не могла.

Оставалось государство, всегда бывшее в великом уважении у казаков, которое, хотя и не было погранично с Малороссией, но, находясь на глубоком севере, оканчивающееся там, где начинается Россия, могло быть очень полезно малороссиянам, тревожа беспрестанно границы и держа, так сказать, в руках Московию. Притом шведские войска, удивившие подвигами своими всю Европу, ворвавшись в Россию, могли бы привести царя в нерешимость, действовать ли на юге против козаков или на севере против шведов.

В таких размышлениях застало Мазепу известие, что царь прервал мир и идет войной на шведов ".

Програмна стаття Гоголя "Размышления Мазепы" надзвичайно важлива для української історіографії дошевченкового періоду, бо ніхто інший так глибоко не розкрив трагічну долю української нації в Російській імперії. Гоголь чітко й однозначно вживає найголовніші для української науки історичні терміни: "українська нація", "втрата національності", "проголошення незалежності" України, а також пише, що Українська держава перебувала під протекторатом Росії, що український народ відмінний від росіян, одноплемінний, близький до поляків, одне слово, розкриває свої історичні й суспільно-політичні погляди – погляди українського патріота. В іншому контексті терміни "вся нація", "національні інтереси", "об'єднана нація", "національна печатка" та ін. трапляються хіба на сторінках "Історії русів".

Упорядкував Я.І.ДЗИРА,
"Український історичний журнал",
Київ

Закінчення в наступному числі.

ВИХОВАННЯ ПАТРІОТИЗМУ В ДІТЕЙ

Я би сказала, що це на сьогодні болюче питання. Патріотизм, насамперед, означає любов – до своєї школи, села чи міста, краю, України. А любити Україну – значить любити рідну мову, традиції свого народу.

Думаю, доцільно було б впроваджувати уроки патріотичного виховання, проводити бесіди про вишитий рушник, сорочку, про писанку, народні традиції народу.

Актуальними були би бесіди: "Я українка, і це звучить гордо", "Рідне слово", "Мій рідний край, моя земля", "Рідне місто моє". А яке широке поле діяльності на прикладах героїв Крут, Степана Бандери та інших героїв!

Відвідання виставок, кінозалів, музеїв збагатило б свідомість та світогляд дітей.

У справі виховання патріотизму багато залежить і від батьків. Якщо батьки патріоти, то і діти виростуть такими ж. Адже на дітей ми покладаємо свої надії на майбутнє. Як виховаємо їх, таке майбутнє матимемо.

Марія КИСИЛЬОВА,
м.Чернівці

МЕЧ ДУХОВНИЙ

"ТВІЙ ЧИН – СПІЛКУЙСЯ УКРАЇНСЬКОЮ!"

Духовний заповіт Анатолія Погрібного

Сприймаймо це як заклик до довготривалої, наполегливої та рішучої акції – до масштабного загальнонаціонального руху, як сповнену глибокого змісту форму заявлення українцями своєї національної громадянської позиції.

Спілкуйся українською – то значить будь таким, яким тебе сам Господь Бог та наші предки спородили на цій землі.

Спілкуйся українською – то значить долай властивий ще багатьом українцям страх чи нерішучість перед рідною мовою та говори нею впевнено і переконано.

Спілкуйся українською – то значить не обмежуй простір, де вона із твоїх уст звучить, лише власною квартирою та ближчими знайомими.

Спілкуйся українською – то значить спілкуйся нею повсюдно: вдома і на роботі, у магазині й у транспорті, в приміщенні й на вулиці – всюди.

Спілкуйся українською – то значить спілкуйся нею з усіма, хто тільки її розуміє; людей же, які не розуміють української мови, практично в Україні нема.

Нарешті, спілкуйся українською – то значить викоріной у собі рабську звичку мовної запопадливості, запобігливості, нічим не вмотивованого підлаштування під іншу мову – найчастіше під російську.

Ще й ще подумай: навіщо це підлаштування, якщо твою мову твій співрозмовник чудово розуміє? Навіщо, якщо у переважній більшості випадків твій співрозмовник і сам є українцем, хіба що несвідомим своєї мови? Навіщо, якщо близько п'ятнадцяти відсотків росіян, які живуть в Україні, нашу мову добре розуміють, дарма що для них, як вони кажуть, "удобнее" говорити російською? Зрештою, чому так нечасто наполягаємо ми на тому, що і нам, українцям, говорити власною мовою теж зручніше? Доки житимемо чужою позичкою?

Отже, спілкуймося українською. Аж ніяк не для зневажання інших мов, а для утвердження мови власної, національної.

Вимагається лише власний приклад, власний чин кожного, кому болять проблеми нашої мови. Ви хочете долучитися до лікування мовної хворости українського суспільства? Тож ви самі за всіх обставин та повсюди, де тільки вас розуміють, маєте послуговуватися українською мовою: на роботі, на вулиці, в магазині, у транспорті... І не варто соромитися, якщо у вашій мові траплятиметься русизм чи суржик. Втішайте себе тим, що це вкрадається у вашу мову гандж на вашому шляху до якіснішої української літературної мови, якою належить говорити впевнено, самошанобливо, гордо.

Отже, "спілкуймося українською", адже це потрібно не тільки для мови як такої. Маємо ситуацію, за якої мова – то незмірно ширше, масштабніше поняття. Сама наша державність, її подальше зміцнення чи навпаки – ослаблення, її соборність, зліквідування нав'язуваного регіональниками й комуністами безпідставного поділу України на Західну і Східну, ступінь просвітлення суспільства українською національною ідеєю, міра патріотизму наших громадян – усе це пов'язане з належним утвердженням у нас державної української мови, значення якої для України достоту спасенне. Недарма ж такі зусилля і такі мільярди витрачаються на те, щоб Україна лишалася зросійщеною.

Ось тому і "Спілкуймося українською" – рух, акція, до яких мають долучитися всі наші національно-державницькі партії, громадські організації, установи та неодмінно – засоби масової інформації, власне, всі, хто розуміє важливість державозміцнювальних та націєзміцнювальних речей.

За всяку ціну потрібно достукатися до наших зросійщених українців, щоб і в них обізвався, ожив той закуток розуму, де захована мудрість. Отоді всі ми, українці, заговоримо на своїй землі своєю мовою. З допомогою нашої волі та справжньої української влади, яка в нас з часом неодмінно буде, ми виполимо бур'яни з нашої мови, а зі своїх душ – малоросійство.

Виявляючи свою волю бути кожному українцеві самим собою, а не попихачем, пристосуванцем до несвоєї мови чи виродком, який хоче в Україні другої державної мови.

Спілкуймося між собою, шановні українці, українською мовою, допоможімо один одному в оволодінні нею та в її утвердженні. Зробімо у цей спосіб шлях до об'єднання титульної нації та до стабільности в державі найкоротшим. І хай не зупиняють нас залякування націоналізмом або "насильственной украинизацией", адже йдеться про поширення української мови серед українців, у чому мають бути зацікавлені всі свідомі громадяни нашої держави. Почнімо з простого, звертаючись українською мовою на вулиці, в метро, транспорті, офісі, магазині чи на ринку, у розмовах по телефону і т.д. Роз'яснюймо, що кожен українець має не тільки право вибору мови спілкування, а ще й обов'язок, відповідальність перед нацією, суспільством за рідну мову, яка без спілкування стане латиною. Нехай почують заклик "Спілкуйся українською" відомі в Україні люди – артисти, політики, спортсмени, науковці, вчителі й лікарі, представники влади й бізнесу: шановні, майте сміливість послуговуватися українською послідовно, скрізь і щодня, адже з вами спілкується багато людей. Тож поширимо акцію "Спілкуйся українською" на всю Україну, зробімо її безтерміновою.

Отже, геть байдужість! Геть вагання! Нехай додасться українського звучання на соборному українському просторі!

Підготував до друку
Георгій ЛУК'ЯНЧУК

НА КНИЖКОВІЙ ПОЛИЦІ

УКРАЇНСЬКІ ГЕНЕРАЛИ У ПОЛЬЩІ

Степан СЕМЕНЮК

Невтомний дослідник історії українського війська УНР Олександр Колянчук подарував нам нову книжку:

UKRAINSCY GENERALOWIE W POLSCE.
EMIGRANCI POLITYCZNI W LATACH
1920–1939.
SLOWNIK BIOGRAFICZNY

УКРАЇНСЬКІ ГЕНЕРАЛИ У ПОЛЬЩІ
ПОЛІТИЧНІ ЕМІГРАНТИ У 1920–1939 р.
БІОГРАФІЧНИЙ СЛОВНИК.
Перемишль 2009

Ця книжка вийшла в Південно-Східному Науковому Інституті у Перемишлі (Польща) польською мовою.

Перша частина книжки вміщує такі розділи:

Українська генералія в самостійницьких змаганнях у 1917–1921 роках. Формування генеральського корпусу української армії. Союз політично-військовий з Польщею. Кінець польсько-українського військового союзу і життя на еміграції в Польщі.

У другій частині автор досліджує життєвий шлях ста п'ятдесяти двох генералів і адміралів Армії УНР, зокрема службовців військової медслужби, військових православних і греко-католицьких капеланів та інших.

Всі вони, генерали, вихідці з різних регіонів України: від Слобожанщини – Сумщина, Харківщина, Донеччина, Кубань на Сході – до Волині, Полісся, Підляшшя, Холмщини і Лемківщини на Заході; від Чернігівщини на Півночі до Причорномор'я – Одеса, Крим, Херсон і Буковина на Півдні, та Центральної України – Київщина, Поділля, Південне Придніпров'я. Але також з Білорусі, Польщі, Узбекистану, Азербайджану, Грузії, Росії, де сягала російська імперія. Кілька генералів були польського, російського і німецького походження.

Служили вони переважно в російській армії на просторах імперії, але також в австрійській, румунській, бо ж землі України були окуповані кількома завойовниками. І всі вони відгукнулися на поклик України в 1917–1920 роках і стали на службу Українській державі.

Прикро, що тодішні Уряд і УЦР УНР, сформовані переважно соціалістами, не використали такого великого військового багатства, досвідчених на фронтах Першої світової війни офіцерів – фронтовиків і штабістів, розпустили майже півторамільйонну зукраїнізовану армію, що привело до поразки визвольних змагань, до Крутів. Зусилля С.Петлюри не могли врятувати ситуацію.

Після Ризького Трактату між Польщею і Совітською Росією 1921 року частина Армії УНР опинилася на території РП, Військовики були роззброєні та інтерновані в 24 таборах по всій Польщі. Про долю інтернованих у Польщі генералів і розповів др. О.Колянчук.

Шкода, що книжка вийшла накладом усього 500 примірників. Хотілося б, щоб вона була перевидана українською мовою і потрапила до всіх бібліотек України і діаспори, у всі виші і середні школи, а зокрема у військові школи як посібник з історії українського війська, історії визвольних змагань за державність. Це – історія України, а також причинок до питання становлення української армії сьогодні.

Думаю, що військові історики дадуть належну оцінку цій унікальній праці Олександра Колянчука.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9